

A dalt o a baix? Parer d'uns professionals

Roger Pla
metge i cirurgià

L'article anterior, en què parlava de la nova ubicació de l'hospital Verge de la Cinta i de la retirada o no del monument franquista a la victòria de la batalla de l'Ebre, ha comportat que molts amics i excompans de professió me n'hagin fet comentaris. N'he rebut de tots colors. Interessants, sincers i tots amb moltes ganes que les decisions i organitzacions de casa nostra funcionin millor i estiguin a l'abast de tothom.

Els he demanat permís per publicar-les sense dir els noms dels autors i tots m'hi han autoritzat. Em sembla que tampoc els importaria que se'n conegués l'autoria.

Un metge de família es decanta per la necessitat d'un hospital nou de trínca, que aposti amb fermesa per una docència i recerca al nivell del nostre territori i que vetlli per una coordinació més efectiva entre la primària i l'hospital. Parlant del monument, la seva posició és categòrica. Vol la seva completa desaparició, costi el que costi i al crit de: "fora els monuments feixistes!".

El segon parer ve d'una dona manifestant d'esquerres. És especialment crítica amb les promeses incompletes, li és igual qualsevol de les

dues opcions amb relació a l'hospital, nou o refet, però que se'n faci alguna de les dues. Pensa que està quedant obsolet i exigeix "que no ens prenguin més el pèl amb falses promeses". Quant al monument del riu, la seva posició és no gastar ni cinc cèntims a treure'l del lloc on és ara i que serveixi per recordar el desastre que vam patir, sobretot perquè no torni a passar mai més.

Un altre comentari ve d'una cirurgiana que em diu de manera expeditiva que cal un hospital nou, que tot està vell i deteriorat, que els quiròfans, consultes i en general tots els espais han quedat obsolets. Són insuficients i no hi veu la manera de poder posar-los al dia. Està enfadada amb els polítics i els gestors perquè creu que els estan prenent el pèl d'una manera grollera i molt poc respectuosa. A mesura que parlem es va enfadant i apujant el to de la seva reivindicació.

Una altra opinió ve d'un senyor d'una especialitat mèdica, professional molt competent i competitiu. Molt de la terra. De forma contundent reclama un Hospital Universitari del mateix nivell que els de Reus o Tarragona. Que posin els diners que facin falta! Que ja n'hi ha prou del

menysteniment a les Terres de l'Ebre! Ah, i no vol saber-ne res, del "monument". No li interessa la discussió i considera que és una pèrdua de temps i de diners.

Opina també una infermera especialment implicada amb les Terres de l'Ebre, treballadora des de sempre a l'hospital Verge de la Cinta, on ha desenvolupat diferents responsabilitats, líder entre les de la seva professió i molt respectada per tothom. Raona amb calma la seva resposta i la completa amb exemples de la vida diària dels professionals, dels pacients i dels ciutadans que han d'anar a l'hospital per algun motiu i em diu: "les habitacions ja no tenen la qualitat de serveis que el temps actual exigeix, les sales d'espera són incòmodes, els llocs de treball de metges i infermeres són menuts i inadequats, no hi cabem tots els que hauriem d'estar-hi treballant al mateix moment. Les consultes externes són insuficients en nombre i en la seva mida. Falten quiròfans i estan mancats de tecnologia. El mateix passa a l'hospital de dia, a les sales de radiologia...".

Els seus arguments, que il·lustra amb una descripció detallada de problemes concrets, responen a un rao-

nament sòlid i intel·ligent. Tenen un fons de tristesa i mostren una manifestació estima per l'hospital que m'arribava al cervell i em toca el cor. Acaba oferint un llistat de possibles usos que es podrien donar a l'hospital vell.

Li pregunto pel monument i em respon que no vol perdre temps amb aquesta discussió.

Em respon també una dona, metgessa, nascuda lluny de les Terres de l'Ebre, que sempre ha treballat a casa nostra, competent i respectada entre en els de la seva especialitat, especialment estudiosa i humana.

"No em posiciono a cap dels bàndols perquè tots dos tenen aspectes a considerar. Sempre he pensat que el lloc on ens trobem ara és privilegiat i l'he defensat fins i tot quan es va posar la primera pedra del nou hospital. Però reconec que en el moment actual l'espai de què disposem, les infraestructures i les comunicacions per arribar-hi el fan molt complicat. Hi fa falta un pàrquing. Si als professionals ens costa trobar lloc per aparcar, ja et pots imaginar, als pacients i als acompanyants...".

La bona praxis dels professionals no canviarà amb la nova ubicació de l'hospital, però necessitem despatxos i

nova tecnologia al centre. Tenim la radioteràpia, els suports de psicologia i el consell genètic fora de l'hospital. A Radiologia no hi cabem. Atraure professionals per venir a treballar a aquesta zona cada vegada es fa més complicat. És complex, però crec que un nou hospital situat fora de Tortosa, amb bons accessos, seria un pas important, encara que al ritme que van les promeses polítiques..."

No em diu res del monument.

Per acabar us explico el criteri d'un professional de prestigi internacional, en dels primers, en l'àmbit mundial, en la seva especialitat i vinculat afectivament a les Terres de l'Ebre, que em diu: "A dalt o a baix el que és important és què s'hi fa, què s'hi hauria de fer i la qualitat tècnica i humana dels serveis que dona. Això sí, amb la inversió econòmica necessària per poder desenvolupar correctament la seva activitat.

En això tots hi estem d'acord.